

Народътъ посрѣшна думитѣ на княза съ радостни викове. Освободенитѣ прѣстѣпници не смѣяха да се приближатъ къмъ грозния Алкасаръ и да му благодарятъ, но тѣ съ любовъ прѣгрѣшаха кракатъ на Голията, цѣлуваха му хобота и го наричаха свой избавитель.

Вардачътъ, който сега се срамеше отъ жестокитѣ си сброски къмъ великодушниятъ Голиятъ, се стареше съ милувки да го накара да забрави неговата жестокость.

— Милий ми другарю, прости ме, приеми моя подарѣкъ, — му казваше той и му подаваше двѣ ябълки.

Но Голиятъ взе ябълкитѣ съ хобота си, хвърли ги на земята и ги смаза съ кракъ. Когато водачътъ слѣдъ това почна пакъ да го гали, то Голиятъ се разсърди вече не на шега; при общъ смѣхъ той му свали шапката отъ главата, разкъса я на пърчета и я хвърли въ лицето на своя страховливъ водачъ. Послѣ той прѣзрително се отдръпна и, като се приближи до своя другаръ Гаспаръ, нежно го прѣгърна съ хубота си, като да му благодареше за смѣлата защита.

Князътъ сжщо обикна Гаспара. Той му прѣдложи да стане водачъ на Голията и матрозътъ се съгласи на драго сърдце.

Отпослѣ Голиятъ и Гаспаръ проживѣха много години нераздѣлно. Гаспаръ умрѣ въ дълбока старость, а Голиятъ, който остана слѣдъ него, неможа да се утѣши отъ тази загуба.

Пр. отъ руски Хр. Тодоровъ.

